

И Стоянь съ разсълзени очи гледаше димящитѣ снопи.

Най-после стражарьтъ го принуди да земе щедрото възнаграждение, що му даде докторьтъ. Той скри паритѣ въ пазвата си и пакъ продължаваше да бѣбри, да се отчайва и да се вайка.

— Но този човѣкъ е идиотъ! Получи си двойно загубата. Сега защо квичи? — каза докторьтъ, като отминаха нататкъ съ стражара.

— Извинявайте ги, господинъ докторе, казваше му стражарьтъ усмихнатъ. — Тия селяни сж прости хора. Тѣ обичатъ да се радватъ на рожбата си, да завлѣчатъ снопитѣ на хармана. Тамъ ще ги вършеятъ, ще се радватъ децата, ще се повозятъ на диканята; после ще си ззкаратъ житото въ града на пазара да си го продаватъ, както е обичая; после да се черпятъ въ кръчмата и да се фалаятъ, кому нивата колко е родила и колко фанало житото. Тѣй виждатъ и сладостъта на паритѣ, сиречъ. А сега, тоя селянинъ дохожда тука и вижда само пепель — разправяше му добродушно интеллигентния стражаринъ, самъ земледѣлецъ по-преди и запознатъ съ психологията на българския селянинъ-земледѣлецъ.

